

Predmet: *Brod na Drini*

Viši sud u Beogradu – Odeljenje za ratne zločine

Broj predmeta: K. Po2 1/21

Krivično delo: ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 142, st. 1 KZ SRJ

Optuženi: Danko Vladičić

Objavljivanje presude: 16.11.2022.

Nakon većanja i glasanja, sudsko veće je donelo, a predsednica veća, sudija Mirjana Ilić, javno je objavila presudu kojom je optuženi Danko Vladičić oglašen krivim, i osuđen na kaznu zatvora u trajanju od devet godina zbog krivičnog dela ratni zločin protiv civilnog stanovništva. Sudsko veće je utvrdilo da je optuženi, tokom nemeđunarodnog oružanog sukoba koji se odvijao od prve polovine aprila 1992. godine pa najkasnije do kraja novembra 1995. godine na području BiH, između organizovanih naoružanih grupa snaga Vojske Republike Srpske sa jedne strane i Armije BiH i Hrvatskog vijeća obrane sa druge strane, dana 18. avgusta 1992. godine u noćnim satima, u mestu Brod na Drini (opština Foča, BiH), naoružan vojničkom puškom i namazan crnom bojom po licu, ušao u stan u kom su živeli bračni par Ramo i Tima Vranjača i ubio ih ispalivši u njih dva hica iz puške.

Nesporno je tokom postupka bilo postojanje nemeđunarodnog oružanog sukoba na prostoru BiH u vreme kritičnog događaja, kao i da su oštećeni bili civili Bošnjaci, te da je optuženi pripadnik srpskog naroda i da nije pripadao ni jednoj oružanoj formaciji. Sud je svoju odluku zasnovao na iskazu svedoka te svedoka oštećenih. Tako je zaštićeni svedok S1 detaljno opisala kako je u kritičnom periodu živela u Brodu na Drini zajedno sa majkom, u blizini barake u kojoj je živeo bračni par Vranjača, kao i da je u noćnim satima 18. avgusta 1992. godine čula dva pucnja, a da je nedugo zatim na njihova vrata došao optuženi Danko Vladičić naoružan puškom i rekao da je ubio bračni par Vranjača da bi osvetio svog rođaka Dragomira Krnojelca zvanog Krnjo koji je kao pripadnik VRS poginuo na borbenoj liniji 8. avgusta 1992. godine. Takođe je navela da se optuženi, na mestu zvanom „Radio Bagrem“, gde su se inače sakupljali meštani, hvalio da je ubio bračni par Vranjača. Svedokinja Koviljka Kosović, meštanka Broda na Drini, takođe je potvrdila da se po mestu pričalo da je Vranjače ubio optuženi.

Meštani, svedoci Zorica Dubovina i Milutin Đajić, takođe su naveli da se ni jedno drugo ime, sem imena optuženog, nije spominjalo u vezi sa ubistvom bračnog para Vranjača. Svedokinja Zekira Vranjača, ćerka ubijenih, navela je da ju je brat obavestio o ubistvu roditelja, kao i da se priča da je to učinio optuženi. Navode optuženog da su u vreme kritičnog događaja u Brodu na Drini bili prisutni i pripadnici paravojnih formacija sud nije prihvatio, ocenivši da su isti usmereni u cilju izbegavanja krivične odgovornosti. Svedok Amtija Osković navela je da joj je komšija Đajić, zvani Pušo, rekao da je optuženi pretio da će je ubiti jer je Hrvatica, pa ju je, da bi se spasila, zajedno sa još jednim komšijom ispratio do Foče. Time je, po nalaženju suda, demantovana tvrdnja optuženog da je on jugoslovenski orijentisan i da nije pravio razliku u nacionalnoj pripadnosti. Sud nije poklonio veru svedocima odbrane, koji su tvrdili da je optuženi u vreme kritičnog događaja prodavao švercovani benzin u Beogradu, jer niko od njih nije mogao da potvrdi da ga je u periodu

16, 17, i 18. avgusta 1992. godine video u Beogradu. Niko od njih nije imao saznanja o činjenicama iz ličnog života optuženog, dok je svedok Živadin Popović naveo da je sreo svedoka Nebojšu Karalića koji ga je pitao da li hoće da svedoči, obzirom da smatra da optuženi nije kriv i „da treba da mu pomognemo“. Izjave svedoka odbrane sud je ocenio kao neuverljive i date u cilju pomaganja optuženom. Sud je utvrdio da su ubijeni, bračni par Vranjača, bili jedini civili Bošnjaci koji su ostali u mestu Brod na Drini, da su bili stari, da je Ramo bio bolestan i teško pokretan, te da su verovali da ih niko neće povrediti.

Iako optuženi nije bio pripadnik ni jedne oružane formacije u sukobu, sud je utvrdio da je mogao biti izvršilac krivičnog dela ratni zločin protiv civilnog stanovništva, iz člana 142 KZ SRJ, jer za izvršenje istog nije neophodna pripadnost nekoj od oružanih formacija, već je dovoljno da postoji tesna veza između oružanog sukoba i izvršenog dela. Postojanje tesne veze između dela i oružanog sukoba sud je našao u činjenici da je optuženom motiv za ubistvo bračnog para Vranjača bila osveta zbog pogibije njegovog rođaka, koji je stradao u sukobu sa pripadnicima Armije BiH, te da su optuženi bili jedini Bošnjaci koji su bili u mestu. Takođe je utvrdio da je optuženi postupao sa umišljajem.

Prilikom odmeravanja kazne sud je optuženom kao olakšavajuće okolnosti cenio protek vremena od izvršenog dela i dosadašnju neosuđivanost, a kao otežavajuće okolnosti cenio je težinu izvršenog dela i činjenicu da su ubijeni bili bespomoćni civili.

Fond za humanitarno pravo